Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (siedma komora)

z 21. novembra 2024*

Obsah

I. Právny rámec . . . 3
A. Služobný poriadok . . . 3
B. PZOZ . . . 5
C. Rámcová dohoda . . . 5
D. Smernica 2002/14/ES . . . 5
II. Okolnosti predchádzajúce sporu . . . 6
III. Konanie pred Všeobecným súdom po vrátení veci a napadnutý rozsudok . . . 7
IV. Návrhy účastníkov odvolacieho konania . . . 8
V. O odvolaní . . . 9
A. O prvom odvolacom dôvode . . . 9
1. Argumentácia účastníkov konania . . . 9
2. Posúdenie Súdneho dvora . . . 10
a) O prípustnosti . . . 10
b) O veci samej . . . 10
B. O druhom dôvode . . . 12
1. Argumentácia účastníkov konania . . . 12
2. Posúdenie Súdneho dvora . . . 13
a) O prípustnosti . . . 13

* Jazyk konania: francúzština.

b) O veci samej . . . 13

C. O treťom dôvode . . . 15

1. Argumentácia účastníkov konania . . . 15

2. Posúdenie Súdneho dvora . . . 17

a) O prípustnosti . . . 17

b) O veci samej . . . 18

1) O prvej časti . . . 18

2) O druhej časti . . . 19

3) O tretej časti . . . 20

4) O štvrtej časti . . . 21

5) O piatej časti . . . 22

D. O štvrtom dôvode . . . 23

1. Argumentácia účastníkov konania . . . 23

2. Posúdenie Súdneho dvora . . . 23

E. O návrhu na náhradu škody . . . 23

1. Argumentácia účastníkov konania . . . 23

2. Posúdenie Súdneho dvora . . . 24

O trovách . . . 24

„Odvolanie – Verejná služba – Zmluvní zamestnanci – Zmluva na dobu neurčitú – Výpoveď zmluvy – Článok 47 písm. c) bod i) Podmienok zamestnávania ostatných zamestnancov Európskej únie – Odborná nespôsobilosť – Správanie sa v službe a postoj k práci nezlučiteľné so záujmom služby – Povinnosť odôvodnenia – Právo byť vypočutý – Právo na rodičovskú dovolenku – Článok 42a Služobného poriadku úradníkov Európskej únie“

Vo veci C-546/23 P

ktorej predmetom je odvolanie podľa článku 56 Štatútu Súdneho dvora Európskej únie, podané 29. augusta 2023,

UG, v zastúpení: M. Richard, avocat,

žalobkyňa,

ďalší účastník konania:

Európska komisia, v zastúpení: pôvodne I. Melo Sampaio a A. Sauka, splnomocnení zástupcovia, neskôr A. Sauka, splnomocnený zástupca,

žalovaná v prvostupňovom konaní,

SÚDNY DVOR (siedma komora),

v zložení: predseda prvej komory F. Biltgen, vykonávajúci funkciu predsedu siedmej komory, predsedníčka piatej komory L. Arastey Sahún (spravodajkyňa) a sudca J. Passer,

generálny advokát: P. Pikamäe,

tajomník: A. Calot Escobar,

so zreteľom na písomnú časť konania,

so zreteľom na rozhodnutie prijaté po vypočutí generálneho advokáta, že vec bude prejednaná bez jeho návrhov,

vyhlásil tento

Rozsudok

1 UG sa svojím odvolaním domáha zrušenia rozsudku Všeobecného súdu Európskej únie z 21. júna 2023, UG/Komisia (T-571/17 RENV, ďalej len „napadnutý rozsudok“, EU:T:2023:351), ktorým Všeobecný súd zamietol jej žalobu jednak o neplatnosť rozhodnutia zo 17. októbra 2016, ktorým Európska komisia vypovedala jej zmluvu zmluvného zamestnanca (ďalej len „sporné rozhodnutie“), a jednak o náhradu vecnej škody a nemajetkovej ujmy, ktorá mala vzniknúť UG v dôsledku tohto rozhodnutia.

I. Právny rámec

A. Služobný poriadok

2 Článok 42a Služobného poriadku úradníkov Európskej únie v znení uplatňujúcom sa na skutkový stav prejednávanej veci (ďalej len „služobný poriadok“) stanovuje:

„Úradník má na každé dieťa nárok najviac na šesť mesiacov rodičovskej dovolenky bez základného platu, pričom túto dovolenku si vyberie počas prvých dvanástich rokov po narodení alebo osvojení dieťaťa. …“

3 Podľa článku 47 služobného poriadku:

„Výkon služby sa končí:

…

d) prepustením pre nespôsobilosť;

…“

4 Článok 51 služobného poriadku znie takto:

„1. Menovací orgán každej inštitúcie určí postupy pre včasné a dostatočné zistenie, riešenie a nápravu prípadov nespôsobilosti.

Menovací orgán každej inštitúcie pri prijímaní vnútorných ustanovení dodržiava tieto požiadavky:

a) úradník, ktorý na základe troch po sebe nasledujúcich neuspokojivých výročných správ uvedených v článku 43 stále nepreukazuje žiaden pokrok v oblasti svojej odbornej spôsobilosti, bude preradený do platovej triedy nižšej o jednu triedu. Ak dve nasledujúce výročne správy budú stále preukazovať neuspokojivú výkonnosť, bude úradník prepustený;

b) každý návrh na preradenie úradníka do nižšej platovej triedy alebo na prepustenie musí obsahovať dôvody, na ktorých je založený, a musí byť oznámený príslušnému úradníkovi. Návrh menovacieho orgánu sa predloží spoločnému poradnému výboru stanovenému v článku 9 ods. 6.

2. Úradník má právo získať svoj úplný osobný spis a vyhotoviť si kópie všetkých dokumentov týkajúcich sa daného postupu. Na prípravu obhajoby má aspoň 15 dní, najviac však 30 dní odo dňa prijatia návrhu. Môže mu pomáhať osoba, ktorú si sám vyberie. Úradník môže predložiť písomné pripomienky. Spoločný poradný výbor ho vypočuje. Úradník si môže prizvať aj svedkov.

…“

5 Článok 60 služobného poriadku stanovuje:

„S výnimkou prípadu choroby alebo úrazu nesmie byť úradník neprítomný bez predchádzajúceho povolenia jeho priameho nadriadeného. Bez toho, aby boli dotknuté platné disciplinárne opatrenia, každá nepovolená neprítomnosť, ktorá bola riadne preukázaná, sa odpočíta od riadnej dovolenky dotknutého úradníka. Ak vyčerpal svoju riadnu dovolenku, príde o odmenu za zodpovedajúce obdobie.

…“

6 Článok 1 šiesty odsek prílohy II k služobnému poriadku znie takto:

„Povinnosti preberané členmi výboru zamestnancov a úradníkmi vymenovanými výborom do orgánov zriadených v zmysle služobného poriadku alebo orgánom sa považujú za súčasť ich normálnej služby v ich orgáne. Plnenie týchto povinností nemá žiadny dosah na dotknutú osobu.“

7 Článok 9 ods. 1 písm. h) prílohy IX k služobnému poriadku stanovuje:

„Ustanovujúci orgán môže uložiť jeden z týchto postihov:

…

h) odvolanie z funkcie, a v prípade potreby dočasné zníženie dôchodku alebo zrážanie, počas určeného obdobia, určitej čiastky z podpory v invalidite; avšak účinky tohto opatrenia sa nesmú vzťahovať na závislé osoby úradníka; v prípade uvedeného zníženia však výška príjmu bývalého úradníka, s pripočítaním všetkých rodinných prídavkov, ktoré majú byť zaplatené, nesmie byť nižšia ako životné minimum stanovené v článku 6 prílohy VIII.“

B. PZOZ

8 Článok 47 Podmienok zamestnávania ostatných zamestnancov Európskej únie v znení uplatňujúcom sa na skutkové okolnosti prejednávanej veci (ďalej len „PZOZ“) znie takto:

„Okrem zániku v prípade úmrtia, pracovný pomer dočasných zamestnancov zaniká:

…

c) ak je zmluva uzatvorená na dobu neurčitú:
   i) na konci výpovednej doby ustanovenej v zmluve; výpovedná doba nesmie byť kratšia ako jeden mesiac za každý dokončený rok služobného pomeru, pričom najkratšia výpovedná doba je tri mesiace a najdlhšia je 10 mesiacov. Výpovedná doba však nezačína plynúť počas tehotenstva preukázaného lekárskym potvrdením, materskej dovolenky alebo práceneschopnosti pod podmienkou, že táto práceneschopnosť nepresiahne tri mesiace. S výhradou vyššie uvedených obmedzení sa navyše počas tehotenstva preukázaného lekárskym potvrdením, materskej dovolenky alebo práceneschopnosti plynutie tejto doby prerušuje; alebo

…“

C. Rámcová dohoda

9 Doložka 5 ods. 4 revidovanej rámcovej dohody o rodičovskej dovolenke, uzavretej 18. júna 2009, ktorá sa nachádza v prílohe k smernici Rady 2010/18/EÚ z 8. marca 2010, ktorou sa vykonáva revidovaná Rámcová dohoda o rodičovskej dovolenke uzavretá medzi BUSINESSEUROPE, UEAPME, CEEP a ETUC a zrušuje smernica 96/34/ES (Ú. v. EÚ L 68, 2010, s. 13) (ďalej len „rámcová dohoda“), stanovovala:

„Aby sa pracovníkom umožnil výkon ich práva na rodičovskú dovolenku, členské štáty a/alebo sociálni partneri prijmú v súlade s vnútroštátnym právom, kolektívnymi zmluvami a/alebo zaužívanou praxou potrebné opatrenia na ochranu pracovníkov pred znevýhodňovaním alebo prepustením z dôvodu podania žiadosti o rodičovskú dovolenku alebo čerpania rodičovskej dovolenky.“

D. Smernica 2002/14/ES

10 Článok 7 smernice Európskeho parlamentu a Rady z 11. marca 2002, ktorá ustanovuje všeobecný rámec pre informovanie a porady so zamestnancami v Európskom spoločenstve (Ú. v. ES L 80, 2002, s. 29; Mim. vyd. 05/004, s. 219), stanovuje:

„Členské štáty zabezpečia, že sa zástupcom zamestnancov počas výkonu ich funkcie poskytne primeraná ochrana a záruky, ktoré im umožnia riadne si plniť povinnosti, ktorými boli poverení.“

II. Okolnosti predchádzajúce sporu

11 Okolnosti predchádzajúce sporu boli čiastočne opísané v bodoch 2 až 19 napadnutého rozsudku. Pre potreby tohto konania ich možno zhrnúť nasledujúcim spôsobom.

12 Dňa 20. marca 2007 bola UG prijatá do zamestnania Úradom Komisie pre infraštruktúru a logistiku v Luxemburgu (OIL) ako zmluvný zamestnanec v súlade s článkom 3a písm. a) PZOZ, aby pracovala na dobu určitú od 1. apríla 2007 do 31. marca 2009 ako vychovávateľka vo viacúčelovom centre pre deti.

13 Dňa 25. februára 2009 bola zmluva UG predĺžená do 31. marca 2010.

14 Dňa 5. februára 2010 bola táto zmluva predĺžená na dobu neurčitú s účinnosťou od 1. apríla 2010.

15 Od 16. novembra 2011 do 1. apríla 2014 bola UG oslobodená spod plnenia pracovných úloh vychovávateľa v rozsahu 50 % pracovného času vzhľadom na výkon odborovej funkcie v odborovej organizácii na polovičný úväzok.

16 Dňa 13. mája 2014 bola UG zvolená do miestneho výboru zamestnancov v Luxemburgu (Luxembursko) a bola vymenovaná za členku ústredného výboru zamestnancov so sídlom v Bruseli (Belgicko) (ďalej spoločne len „výbory zamestnancov“).

17 Dňa 8. apríla 2016 orgán oprávnený uzatvárať pracovné zmluvy (ďalej len „OOUPZ“) vypracoval hodnotiacu správu UG za rok 2015 (ďalej len „hodnotiaca správa 2015“), podľa ktorej sa jej celková úroveň výkonov za obdobie od 1. januára do 31. decembra 2015 nepovažovala za uspokojivú.

18 Dňa 15. júla 2016 UG na svoju žiadosť nastúpila na rodičovskú dovolenku do 14. novembra 2016.

19 Listom z 8. septembra 2016 (ďalej len „list z 8. septembra 2016“) OOUPZ informoval UG o svojom zámere vypovedať jej zmluvu na základe článku 47 PZOZ z dôvodu neuspokojivej úrovne plnenia jej pracovných úloh, ako aj jej správania v službe od roku 2013.

20 Listom z 30. septembra 2016 žalobkyňa spochybnila dôvody, ktoré uviedol OOUPZ v liste z 8. septembra 2016.

21 Dňa 17. októbra 2016 OOUPZ prijal sporné rozhodnutie, ktorým vypovedal zmluvu UG na základe článku 47 písm. c) PZOZ s účinnosťou od 31. júla 2017 vzhľadom na deväťmesačnú výpovednú dobu, ktorá začala plynúť 1. novembra 2016.

22 Dňa 29. novembra 2016 OOUPZ napokon stanovil začiatok tejto výpovednej doby na 21. novembra 2016 a skončenie uvedenej zmluvy na 20. augusta 2017.

23 Na žiadosť UG zo 16. decembra 2016 bola jej rodičovská dovolenka predĺžená do 20. augusta 2017.

24 Dňa 17. januára 2017 UG podala na základe článku 90 ods. 2 služobného poriadku sťažnosť proti spornému rozhodnutiu.

25 Dňa 18. mája 2017 OOUPZ túto sťažnosť zamietol.

26 Návrhom podaným do kancelárie Všeobecného súdu 22. augusta 2017 podala odvolateľka žalobu, ktorou sa domáhala najmä zrušenia sporného rozhodnutia a náhrady vecnej škody a nemajetkovej ujmy, ktorá jej mala vzniknúť v dôsledku tohto rozhodnutia.

27 Rozsudkom z 2. apríla 2020, UG/Komisia (T-571/17, ďalej len „pôvodný rozsudok“, EU:T:2020:141), Všeobecný súd po prvé zrušil sporné rozhodnutie, po druhé vyzval účastníkov konania, aby mu v lehote troch mesiacov oznámili buď sumu stanovenú na základe spoločnej dohody o peňažnej náhrade súvisiacej s nezákonnosťou tohto rozhodnutia, alebo v prípade, že k dohode nedôjde, vyčíslenie svojich návrhov týkajúce sa tejto sumy, po tretie zamietol zostávajúce návrhy a po štvrté rozhodol, že o trovách konania sa rozhodne neskôr.

28 Uznesením z 13. novembra 2020, UG/Komisia (T-571/17, EU:T:2020:553), Všeobecný súd po prvé zastavil konanie o peňažnej náhrade súvisiacej so sporným rozhodnutím a po druhé uložil Komisii povinnosť znášať svoje vlastné trovy konania a nahradiť polovicu trov konania UG, pričom rozhodol, že UG znáša polovicu svojich vlastných trov konania.

29 Rozsudkom z 25. novembra 2021, Komisia/UG (C-249/20 P, ďalej len „rozsudok o odvolaní“, EU:C:2021:964), Súdny dvor zrušil pôvodný rozsudok v rozsahu, v akom bolo po prvé zrušené sporné rozhodnutie, po druhé konštatovaná existencia nezákonnosti, ktorá mohla viesť k vzniku zodpovednosti Komisie, a po tretie bol zamietnutý ako neprípustný návrh UG na náhradu jej nemajetkovej ujmy.

30 V bode 27 rozsudku o odvolaní Súdny dvor konštatoval, že Všeobecný súd zjavne skreslil obsah listu z 8. septembra 2016, keď v bodoch 64, 70 a 71 pôvodného rozsudku uviedol, že OOUPZ v tomto liste vytkol UG, že v lehote troch mesiacov nesplnila ciele, ktoré jej boli stanovené v hodnotiacej správe za rok 2015.

31 Okrem toho v bode 38 rozsudku o odvolaní Súdny dvor rozhodol, že hoci, ako vyplýva z bodov 70 a 71 pôvodného rozsudku, úlohy požadované od UG boli koncipované a opísané ako úlohy s určitým trvaním, Všeobecný súd neuviedol dôvod, prečo sa domnieval, že nebolo rozumné vyžadovať od UG, aby vypracovala tabuľku vzdelávacích činností v lehote troch mesiacov.

32 Za týchto podmienok Súdny dvor v bode 39 rozsudku o odvolaní dospel k záveru, že Všeobecný súd porušil svoju povinnosť odôvodnenia, keďže odôvodnenie pôvodného rozsudku neumožňovalo, a to ani implicitne, pochopiť dôvod, prečo sa domnieval, že trojmesačná lehota poskytnutá UG na vyhotovenie tabuľky vzdelávacích činností bola príliš krátka.

33 Po tomto konštatovaní Súdny dvor vrátil vec Všeobecnému súdu a rozhodol, že o trovách konania sa rozhodne neskôr.

III. Konanie pred Všeobecným súdom po vrátení veci a napadnutý rozsudok

34 Na podporu svojich návrhov na zrušenie sporného rozhodnutia, uvedených v rámci veci T-571/17 RENV, UG v podstate uviedla sedem žalobných dôvodov, z ktorých prvý bol založený na nedostatku odôvodnenia, druhý na porušení článku 51 služobného poriadku a práva byť vypočutý, tretí na nesprávnom právnom posúdení v súvislosti s právom na rodičovskú dovolenku a právom pracovníkov na informácie a konzultácie, štvrtý na viacerých zjavne nesprávnych

posúdeniach a nesprávnych skutkových zisteniach, piaty na porušení zásady proporcionality, šiesty na porušení pravidiel disciplinárneho konania stanovených v prílohe IX k služobnému poriadku a siedmy na zneužití právomoci.

35 Všeobecný súd zamietol všetky tieto žalobné dôvody ako nedôvodné.

36 Okrem toho sa Všeobecný súd vyjadril k návrhom žalobkyne na náhradu škody, aby bola Komisii uložená povinnosť zaplatiť jej jednak náhradu mzdy, o ktorú prišla odo dňa nadobudnutia účinnosti jej prepustenia, a jednak náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej ponižujúcim a diskriminačným zaobchádzaním, ktorému mala čeliť z dôvodu svojej odborovej činnosti a čerpania rodičovskej dovolenky.

37 V tejto súvislosti Všeobecný súd konštatoval, že žalobkyňa sa na podporu svojich návrhov na náhradu škody neodvolávala na dôvody nezákonnosti, ktoré sa odlišovali od tých, ktoré uviedla na podporu svojich návrhov na zrušenie sporného rozhodnutia. Za týchto okolností a vzhľadom na to, že návrhy na zrušenie boli zamietnuté ako nedôvodné, Všeobecný súd rozhodol, že aj návrhy na náhradu škody sa musia zamietnuť bez toho, aby bolo potrebné rozhodnúť o ich prípustnosti.

38 V dôsledku toho Všeobecný súd v celom rozsahu zamietol žalobu, ktorú podala UG.

IV. Návrhy účastníkov odvolacieho konania

39 Svojím odvolaním sa UG domáha, aby Súdny dvor:

– zrušil napadnutý rozsudok v rozsahu, v akom Všeobecný súd považoval jej prepustenie za dôvodné a uložil jej povinnosť zaplatiť jednu tretinu výdavkov a trov konania Komisie,

– priznal jej 68 000 eur ako náhradu vecnej škody,

– priznal jej 40 000 eur ako náhradu nemajetkovej ujmy,

– uložil Komisii povinnosť nahradiť všetky výdavky a trovy konania, ako aj výdavky na právne zastúpenie v rámci tohto odvolania, ktoré boli predbežne vyčíslené vo výške 10 000 eur, s výhradou zvýšenia, a

– uložil Komisii povinnosť nahradiť všetky výdavky a trovy konania, ako aj výdavky na právne zastúpenie v súvislosti s týmto odvolaním vo výške 30 000 eur.

40 Komisia navrhuje, aby Súdny dvor:

– zamietol odvolanie a

– uložil UG povinnosť nahradiť trovy konania.

V. O odvolaní

41 Na podporu svojho návrhu na zrušenie napadnutého rozsudku UG v podstate uvádza štyri odvolacie dôvody, z ktorých prvý je založený na porušení ochrany rodičovskej dovolenky, druhý na porušení ochrany zástupcov zamestnancov, tretí na zjavne nesprávnom posúdení a štvrtý na porušení zásady proporcionality.

A. O prvom odvolacom dôvode

1. Argumentácia účastníkov konania

42 UG tvrdí, že Všeobecný súd v bodoch 92 a 93 napadnutého rozsudku neodôvodnene rozlišoval medzi prijatím rozhodnutia o prepustení počas rodičovskej dovolenky na jednej strane a nadobudnutím účinnosti tohto rozhodnutia v čase, keď dotknutá osoba čerpá rodičovskú dovolenku, na druhej strane, aby z toho nesprávne vyvodil, že prijatie sporného rozhodnutia v čase, keď bola na rodičovskej dovolenke, nepredstavuje porušenie článku 42a služobného poriadku v spojení s minimálnymi požiadavkami obsiahnutými v doložke 5 ods. 4 rámcovej dohody.

43 Podľa názoru UG však sporné rozhodnutie viedlo k tomu, že sa po skončení svojej rodičovskej dovolenky sa nevrátila do práce, čo podľa nej svedčí o tom, že prepustenie počas rodičovskej dovolenky predstavuje porušenie ochrany stanovenej v doložke 5 ods. 4 rámcovej dohody a povinnosti zamestnávateľa zachovať zamestnanie zamestnanca, ktorý čerpá túto dovolenku.

44 UG tvrdí, že články 47 a 51 služobného poriadku, článok 9 ods. 1 písm. h) prílohy IX k služobnému poriadku, ako aj článok 47 PZOZ sa majú vykladať v súlade s ustanoveniami rámcovej dohody, ako aj s článkom 33 ods. 2 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „Charta“), to znamená v tom zmysle, že bránia prepusteniu počas celej doby rodičovskej dovolenky.

45 Okrem toho je podľa nej v rozpore s požiadavkami ochrany pred prepustením v súvislosti s rodičovskou dovolenkou považovať, ako to urobil Všeobecný súd v bode 109 napadnutého rozsudku, odbornú nespôsobilosť za rovnocennú závažnému disciplinárnemu previneniu.

46 Pokiaľ ide o bod 112 napadnutého rozsudku, UG tvrdí, že je mimoriadne zriedkavé, aby zamestnávateľ v liste o prepustení zamestnanca uvádzal súvislosť medzi týmto prepustením a rodičovskou dovolenkou.

47 Keďže z mnohých skutočností uvedených v spise v prejednávanej veci podľa nej vyplýva, že skutočným dôvodom prepustenia UG bolo čerpanie rodičovskej dovolenky, Všeobecný súd v bode 144 napadnutého rozsudku nesprávne rozhodol, že nezákonnosť konštatovaná v bode 142 uvedeného rozsudku nemohla sama osebe viesť k zrušeniu sporného rozhodnutia.

48 V prejednávanej veci prepustenie UG podľa nej predstavuje zneužitie právomoci Komisie, keďže pod zámienkou prepustenia z dôvodu odbornej nespôsobilosti mala táto inštitúcia v skutočnosti sankcionovať UG za čerpanie rodičovskej dovolenky v období, ktoré Komisii nevyhovovalo.

49 Sporné rozhodnutie preto podľa nej predstavuje diskrimináciu v súvislosti s čerpaním rodičovskej dovolenky, ku ktorej došlo v rozpore s článkom 14 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, podpísaného v Ríme 4. novembra 1950 (ďalej len „EDĽP“), v spojení s článkom 8 tohto dohovoru a článkom 1 protokolu č. 12 k tomuto dohovoru, podpísaného v Ríme 4. novembra 2000.

50 Komisia odpovedá, že prvý odvolací dôvod je neprípustný, keďže jeho cieľom je nové celkové posúdenie veci, a že je v každom prípade nedôvodný.

2. Posúdenie Súdneho dvora

a) O prípustnosti

51 Pokiaľ ide o námietku neprípustnosti vznesenú Komisiou v rámci prvého odvolacieho dôvodu, treba pripomenúť, že z článku 256 ZFEÚ, článku 58 prvého odseku Štatútu Súdneho dvora Európskej únie, ako aj článku 168 ods. 1 písm. d) a článku 169 Rokovacieho poriadku Súdneho dvora vyplýva, že v odvolaní musia byť presne uvedené napádané časti rozsudku alebo uznesenia, ktorého zrušenie sa navrhuje, ako aj právne tvrdenia, ktoré osobitným spôsobom podporujú tento návrh. Podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora odvolanie, ktoré sa obmedzuje na zopakovanie žalobných dôvodov a tvrdení už uvedených pred Všeobecným súdom, nezodpovedá tejto požiadavke. Takéto odvolanie totiž v skutočnosti predstavuje návrh s cieľom opätovne preskúmať žalobu, ktorá už bola podaná na Všeobecný súd, čo nepatrí do právomoci Súdneho dvora (pozri v tomto zmysle rozsudok z 11. júla 2024, Thunus a i./EIB, C-561/23 P, EU:C:2024:603, body 22 a 23, ako aj citovanú judikatúru).

52 V prejednávanej veci stačí konštatovať, že UG prvým odvolacím dôvodom v podstate vytýka Všeobecnému súdu najmä to, že vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia. V tejto súvislosti UG viackrát uvádza napádané časti napadnutého rozsudku, ako aj právne tvrdenia, ktoré osobitným spôsobom podporujú návrh na zrušenie tohto rozsudku.

53 Za týchto podmienok sa nemožno domnievať, že prvý odvolací dôvod je neprípustný.

b) O veci samej

54 Na úvod treba uviesť, že v bodoch 90 až 114 napadnutého rozsudku Všeobecný súd preskúmal dôvodnosť výhrady UG, ktorá sa v podstate zakladala na tom, že Komisia tým, že pristúpila k jej prepusteniu počas rodičovskej dovolenky, porušila článok 42a služobného poriadku v spojení s minimálnymi požiadavkami uvedenými v doložke 5 ods. 4 rámcovej dohody.

55 V tejto súvislosti Všeobecný súd v bodoch 97 až 112 tohto rozsudku rozhodol, že článok 42a služobného poriadku nezakazuje príslušnému orgánu prijať rozhodnutie o prepustení úradníka alebo o vypovedaní pracovnej zmluvy zmluvného alebo dočasného zamestnanca, hoci sa tento zamestnanec v čase prijatia tohto rozhodnutia nachádza na rodičovskej dovolenke, a v zásade sa po skončení tejto dovolenky má vrátiť na toto pracovné miesto alebo do svojej funkcie.

56 Pokiaľ ide o doložku 5 ods. 4 rámcovej dohody, na ktorú sa UG odvoláva, Všeobecný súd v bode 111 napadnutého rozsudku uviedol, že s cieľom zabezpečiť, aby pracovníci mohli účinne vykonávať svoje právo na rodičovskú dovolenku, táto doložka ukladá povinnosť prijať nevyhnutné opatrenia na ochranu pracovníkov pred menej priaznivým zaobchádzaním alebo

prepustením z dôvodu podania žiadosti alebo čerpania rodičovskej dovolenky. V tejto súvislosti Všeobecný súd vychádzal z rozsudku z 27. februára 2014, Lyreco Belgium (C-588/12, EU:C:2014:99, bod 34).

57 Preto v bode 112 napadnutého rozsudku Všeobecný súd rozhodol, že cieľom ani následkom tejto doložky nie je zakázať zamestnávateľovi rozhodnúť o prepustení pracovníka, ktorý ku dňu prijatia tohto rozhodnutia čerpá rodičovskú dovolenku, pokiaľ toto prepustenie nie je odôvodnené žiadosťou o túto dovolenku alebo jej čerpaním a spĺňa ostatné podmienky stanovené zákonom alebo príslušnou právnou úpravou.

58 Pokiaľ ide o článok 47 PZOZ, ako vyplýva z bodu 101 napadnutého rozsudku, treba uviesť, že tento článok nestanovuje výhradu alebo odchýlku, ktoré by súviseli s nástupom dotknutého zamestnanca na rodičovskú dovolenku.

59 V bodoch 115 až 146 tohto rozsudku Všeobecný súd preskúmal výhradu UG založenú na tom, že sporné rozhodnutie porušuje článok 42a služobného poriadku v spojení s minimálnymi požiadavkami obsiahnutými v doložke 5 ods. 4 rámcovej dohody z dôvodu jej žiadosti o rodičovskú dovolenku.

60 Ako vyplýva z bodu 122 uvedeného rozsudku, článok 42a služobného poriadku v spojení s minimálnymi požiadavkami uvedenými v tejto doložke 5 ods. 4 zakazuje príslušnému orgánu prepustiť úradníka alebo zamestnanca z dôvodu odbornej nespôsobilosti v prípade podania žiadosti o rodičovskú dovolenku, najmä z dôvodov týkajúcich sa začiatku a konca tejto dovolenky alebo jej dĺžky, o ktoré žiada v tejto žiadosti.

61 V bode 142 napadnutého rozsudku Všeobecný súd konštatoval, že hoci bolo možné, aby OOUPZ zamietol žiadosť o rodičovskú dovolenku podanú UG z dôvodu, že dátumy predpokladanej dĺžky tejto dovolenky boli nezlučiteľné s potrebami služby, OOUPZ sa nemohol odvolávať na požadované dátumy rodičovskej dovolenky ako jeden z dôvodov prepustenia pre odbornú nespôsobilosť bez toho, aby porušil ustanovenia článku 42a služobného poriadku vykladaného z hľadiska minimálnych požiadaviek obsiahnutých v doložke 5 ods. 4 rámcovej dohody.

62 Všeobecný súd po tom, čo z dôvodu uvedeného v predchádzajúcom bode konštatoval nezákonnosť sporného rozhodnutia, v bodoch 144 až 146 napadnutého rozsudku rozhodol, že v prejednávanej veci celkové konštatovanie odbornej nespôsobilosti UG spočívalo na viacerých dôvodoch, ktoré sa odlišovali od dôvodu týkajúceho sa dátumov, ktoré si zvolila vo svojej žiadosti o rodičovskú dovolenku. Za týchto podmienok Všeobecný súd dospel k záveru, že uvedená nezákonnosť nemôže sama osebe viesť k zrušeniu sporného rozhodnutia.

63 Treba konštatovať, že UG prvým odvolacím dôvodom nepreukázala, že úvahy uvedené v bodoch 53 až 61 tohto rozsudku sú poznačené nesprávnym právnym posúdením.

64 Pokiaľ ide o rozsudok z 27. februára 2014, Lyreco Belgium (C-588/12, EU:C:2014:99), na ktorom Všeobecný súd založil svoje odôvodnenie, nemožno ho vykladať tak, že absolútne zakazuje prepustenie pracovníka čerpajúceho rodičovskú dovolenku, ale treba ho chápať tak, že stanovuje zákaz takéhoto prepustenia bez závažného alebo dostatočného dôvodu. Tento rozsudok teda zakazuje prepustenie z dôvodu podania žiadosti o rodičovskú dovolenku alebo jej čerpania.

65 Okrem toho v rozsudku z 20. júna 2013, Riežniece (C-7/12, EU:C:2013:410, body 34 a 35), Súdny dvor rozhodol, že ako uvádza doložka 2 bod 4 rámcovej dohody o rodičovskej dovolenke uzavretej 14. decembra 1995, ktorá sa nachádza v prílohe k smernici Rady 96/34/ES z 3. júna 1996 o rámcovej dohode o rodičovskej dovolenke uzavretej medzi UNICE, CEEP a ETUC (Ú. v. ES L 145, s. 4; Mim. vyd. 05/002, s. 285), zmenenej smernicou Rady 97/75/ES z 15. decembra 1997 (Ú. v. ES L 10, 1998, s. 24; Mim. vyd. 05/003, s. 263), pracovníci musia byť chránení pred prepustením „z dôvodu“ podania žiadosti o rodičovskú dovolenku alebo čerpania rodičovskej dovolenky a že táto doložka nezakazuje zamestnávateľovi prepustiť pracovníka, ktorý si vzal rodičovskú dovolenku, pokiaľ dôvodom tohto prepustenia nie je žiadosť o rodičovskú dovolenku alebo jej čerpanie.

66 V prejednávanej veci, ako bolo pripomenuté v bode 62 tohto rozsudku, celkové konštatovanie odbornej nespôsobilosti UG vychádzalo z viacerých dôvodov, ktoré sa odlišovali od dôvodu týkajúceho sa dátumov, ktoré si zvolila na čerpanie svojej rodičovskej dovolenky.

67 Pokiaľ ide o tvrdenie UG, podľa ktorého z mnohých okolností uvedených v spise v prejednávanej veci vyplýva, že skutočným dôvodom jej prepustenia bola jej rodičovská dovolenka, čo Všeobecný súd podľa nej nezohľadnil, stačí konštatovať, že týmto tvrdením UG v skutočnosti žiada o opätovné preskúmanie tvrdenia skutkovej povahy, ktoré už bolo uvedené pred Všeobecným súdom. Toto tvrdenie treba teda zamietnuť ako neprípustné v súlade s judikatúrou uvedenou v bode 51 tohto rozsudku.

68 Z toho vyplýva, že prvý odvolací dôvod treba zamietnuť ako sčasti nedôvodný a sčasti neprípustný.

B. O druhom dôvode

1. Argumentácia účastníkov konania

69 Druhým odvolacím dôvodom UG vytýka Všeobecnému súdu, že v bodoch 165 a 168 napadnutého rozsudku nesprávne rozhodol, že sporné rozhodnutie nebolo založené len na postavení UG ako člena ústredného výboru zamestnancov so sídlom v Bruseli a miestneho výboru zamestnancov v Luxemburgu, hoci pripustil, že v odôvodnení tohto rozhodnutia OOUPZ vytýkal UG nezohľadňovanie záujmu služby pri plánovaní jej činností spojených s mandátom zástupcu zamestnancov v rokoch 2014 a 2016.

70 V tejto súvislosti by spochybnenie prepustenia iba v prípade, ak by bolo výslovne založené na postavení zástupcu zamestnancov, podľa nej znamenalo na jednej strane zbaviť potrebného účinku minimálne ustanovenia uvedené v článku 7 smernice 2002/14 a na druhej strane zbaviť účinnosti ochranu zástupcov zamestnancov pred prepustením z dôvodu ich funkcií v odboroch. Bolo by totiž zriedkavé, aby zamestnávateľ, ktorý sa chce zbaviť zástupcu zamestnancov, to pripustil *expressis verbis* v odôvodnení svojho rozhodnutia o prepustení.

71 V prejednávanej veci pritom OOUPZ podľa nej viackrát výslovne spomenul výkon odborových činností UG, pričom príklady, ktoré v tejto súvislosti uvádza UG, majú svedčiť o ustálenej diskriminácii, ktorej bola vystavená zo strany svojho nadriadeného.

72 Výklad prijatý Všeobecným súdom v bode 173 a nasledujúcich bodoch napadnutého rozsudku, podľa ktorého úradník alebo zamestnanec, ktorý je dočasne preložený na odborové účely vo výške 50 % pracovného času, musí v súlade s článkom 60 služobného poriadku získať predchádzajúci

súhlas svojho nadriadeného so svojou neprítomnosťou v službe a účasťou na schôdzach, na ktoré je pozvaný z dôvodu svojho odborového mandátu alebo mandátu zástupcu zamestnancov, je podľa nej v rozpore so zásadou nezávislosti odborov, ako aj zásadou rovnocennosti výkonu funkcií v odboroch so zamestnaním. Okrem toho tento výklad podľa nej predstavuje diskrimináciu z dôvodu výkonu odborových funkcií, ktorá je zakázaná článkom 14 EDĽP v spojení s jeho článkom 11.

73 To by totiž znamenalo, že výkon funkcií zástupcu zamestnancov v odboroch by bol podriadený záujmu služby, ako ho posudzuje nadriadený. Tomuto nadriadenému však prislúcha organizovať prácu v rámci svojej služby s prihliadnutím na skutočnosť, že člen jeho kolektívu zastáva funkciu v odboroch a musí mať nevyhnutne k dispozícii čas potrebný na tento účel.

74 UG dodáva, že vzhľadom na to, že jej neprítomnosť v súvislosti s výkonom jej odborových funkcií sa nachádzala v jej „calendar planning-u“, ku ktorému mal prístup jej nadriadený, Všeobecný súd v bode 175 napadnutého rozsudku nesprávne rozhodol, že sporné rozhodnutie mohlo bez toho, aby boli porušené minimálne požiadavky článku 7 smernice 2002/14, vychádzať z dôvodov založených na nedodržaní povinnosti UG včas informovať svojich nadriadených pred odborovými schôdzami o svojej účasti na týchto schôdzach, keďže takýto dôvod je založený na tom, že UG nedodržala podmienky organizácie služby potrebné na výkon mandátu, ktorý jej bol zverený.

75 Tento výklad Všeobecného súdu je podľa nej v rozpore jednak s minimálnymi požiadavkami stanovenými v článku 7 smernice 2002/14 a jednak s článkom 12 Charty.

76 Komisia odpovedá, že UG svojím druhým odvolacím dôvodom spochybňuje skutkový stav zistený Všeobecným súdom bez toho, aby namietala alebo preukázala skreslenie skutkového stavu. Tento odvolací dôvod je teda podľa nej neprípustný a v každom prípade nedôvodný.

2. Posúdenie Súdneho dvora

a) O prípustnosti

77 Pokiaľ ide o námietku neprípustnosti vznesenú Komisiou v rámci druhého odvolacieho dôvodu, stačí konštatovať, že UG týmto odvolacím dôvodom v podstate vytýka Všeobecnému súdu, že vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia. V tejto súvislosti UG viackrát uvádza napádané časti napadnutého rozsudku, ako aj právne tvrdenia, ktoré osobitným spôsobom podporujú návrh na zrušenie tohto rozsudku.

78 Za týchto okolností sa v súlade s judikatúrou uvedenou v bode 51 tohto rozsudku nemožno domnievať, že druhý odvolací dôvod je neprípustný.

b) O veci samej

79 V bode 164 napadnutého rozsudku Všeobecný súd rozhodol, že ani z odôvodnenia sporného rozhodnutia, ani z písomností v spise nevyplýva, že by sa toto rozhodnutie zakladalo len na postavení člena zamestnaneckých výborov UG nezávisle od výkonu jej funkcií zastupovania zamestnancov alebo všeobecnejšie od jej odborovej činnosti. V bode 165 tohto rozsudku Všeobecný súd dodal, že z uvedeného rozhodnutia nevyplýva, že OOUPZ sa domnieval, že

spôsob, akým UG vykonávala ku dňu prijatia toho istého rozhodnutia svoju funkciu zástupcu zamestnancov alebo v širšom zmysle svoju odborovú činnosť, charakterizoval správanie, ktoré mohlo odôvodniť vypovedanie jej zmluvy pre odbornú nespôsobilosť.

80 Pokiaľ ide o úradníka alebo zamestnanca, ktorý je dočasne preložený na odborové účely vo výške 50 % pracovného času, Všeobecný súd sa v bode 173 napadnutého rozsudku domnieval, že článok 60 služobného poriadku ukladá takémuto úradníkovi alebo zamestnancovi povinnosť získať predchádzajúce povolenie svojho nadriadeného na účely neprítomnosti v službe a účasti na schôdzach, na ktoré je pozvaný v rámci svojho odborového mandátu alebo svojho mandátu zástupcu zamestnancov. Z tejto povinnosti predchádzajúceho povolenia totiž má existovať výnimka len v prípade choroby alebo úrazu, a nie v prípade účasti na odborovom zastúpení zamestnancov alebo na zasadnutiach zastupiteľského orgánu.

81 V bode 175 napadnutého rozsudku Všeobecný súd dospel k záveru, že sporné rozhodnutie sa mohlo bez porušenia minimálnych požiadaviek článku 7 smernice 2002/14 opierať o dôvod založený na nedodržaní povinnosti UG včas informovať nadriadených pred schôdzami výborov zamestnancov, ktorých bola členkou, o svojej účasti na týchto schôdzach, keďže takýto dôvod sa nezakladal na výkone jej funkcie zástupcu zamestnancov, ale na tom, že UG nedodržala podmienky organizácie služby potrebné na výkon funkcie, ktorá jej bola zverená.

82 V rozsahu, v akom UG druhým odvolacím dôvodom spochybňuje výklad článku 60 služobného poriadku, ktorý podal Všeobecný súd, treba pripomenúť, že podľa prvej vety tohto článku, s výnimkou prípadu choroby alebo úrazu, úradník nemôže byť neprítomný bez predchádzajúceho povolenia svojho priameho nadriadeného.

83 Na jednej strane Všeobecný súd vo svojom odôvodnení odkazuje na tento článok, ktorý sa týka požiadavky povolenia priameho nadriadeného, a nie povinnosti informovať tohto nadriadeného v súvislosti s činnosťami, ktoré majú za následok neprítomnosť úradníka. Na druhej strane Všeobecný súd v bode 174 napadnutého rozsudku odkazuje na článok 7 rozhodnutia Komisie C(2011) 3588 v konečnom znení z 27. mája 2011 o ľudských a finančných zdrojoch pridelených výboru zamestnancov Komisie, podľa ktorého musí dotknutá osoba dostatočne včas písomne oznámiť každú neprítomnosť na účely výkonu odborovej činnosti svojim nadriadeným.

84 Na účely preskúmania, či je riešenie prijaté v napadnutom rozsudku v súlade s právom Únie, treba pripomenúť, že podľa článku 24b služobného poriadku majú úradníci právo združovať sa a môžu byť najmä členmi odborových zväzov alebo združení zamestnancov európskych úradníkov.

85 Okrem toho, ako vyplýva z článku 1 šiesteho odseku prílohy II k služobnému poriadku, na jednej strane funkcie vykonávané členmi výboru zamestnancov a úradníkmi poverenými týmto výborom do výkonu funkcie v orgáne stanovenom služobným poriadkom alebo orgáne zriadenom inštitúciou sa považujú za súčasť služieb, ktoré sú povinní zabezpečovať vo svojej inštitúcii, a na druhej strane dotknutá osoba nemôže utrpieť ujmu z dôvodu výkonu týchto funkcií.

86 V prejednávanej veci dôvod prepustenia UG uvedený v spornom rozhodnutí nebol založený na zákaze pre UG zúčastňovať sa na schôdzach výborov zamestnancov, ktorých bola členom, čo mohlo predstavovať porušenie jej práv stanovených služobným poriadkom. Tento dôvod, ako bol potvrdený Všeobecným súdom v napadnutom rozsudku, sa týkal povinnosti UG dostatočne včas informovať svojich nadriadených pred uvedenými schôdzami o svojej účasti na nich, ktorú UG porušila.

87 Táto povinnosť však nespochybňuje podstatu práv úradníkov a zamestnancov stanovených týmto služobným poriadkom.

88 Keďže tvrdenia UG uvedené v rámci druhého odvolacieho dôvodu nie sú dôvodné, treba tento odvolací dôvod zamietnuť ako nedôvodný.

C. O treťom dôvode

1. Argumentácia účastníkov konania

89 Tretí žalobný dôvod založený na zjavne nesprávnom posúdení sa v podstate delí na päť častí.

90 V prvej časti UG na jednej strane tvrdí, že Všeobecný súd narušil účinnosť práva na prístup k spravodlivosti, keď v bodoch 187 až 190 napadnutého rozsudku rozhodol, že pokiaľ ide o výpoveď zmluvy dočasného alebo zmluvného zamestnanca na dobu neurčitú, OOUPZ disponuje širokou mierou voľnej úvahy a že pochybenie možno kvalifikovať ako „zjavné“ len vtedy, ak ho možno spozorovať zjavným spôsobom.

91 Z tohto posúdenia Všeobecného súdu podľa nej vyplýva, že domnienka zákonnosti spojená s aktmi Komisie je nevyvrátiteľná napriek požiadavke rovnosti zbraní.

92 UG tiež vytýka Všeobecnému súdu, že nevyhovel jej návrhu na vykonanie nevyhnutných dôkazov.

93 V tejto súvislosti uvádza skutkové okolnosti, ktoré podľa nej podporujú záver, že sporné rozhodnutie bolo odôvodnené tým, že si vzala rodičovskú dovolenku a vykonávala odborové funkcie.

94 Na druhej strane, pokiaľ ide o dĺžku rozhodovania Všeobecného súdu v tejto veci, UG poznamenáva, že uplynul jeden rok od skončenia písomnej alebo ústnej časti konania do vyhlásenia napadnutého rozsudku bez toho, aby bolo v priebehu tohto konania prijaté akékoľvek opatrenie na zabezpečenie priebehu konania. Celková dĺžka všetkých predmetných konaní je podľa nej viac než šesť rokov, čo predstavuje porušenie práva byť vypočutý súdom v primeranej lehote, zakotveného v EDĽP a v Charte, ako aj práva na obhajobu.

95 UG preto žiada Súdny dvor, aby z týchto porušení vyvodil dôsledky, a to najmä prenesením dôkazného bremena týkajúceho sa nezákonnosti sporného rozhodnutia.

96 V rámci druhej časti tretieho odvolacieho dôvodu UG tvrdí, že bolo porušené jej právo byť vypočutý, stanovené v článku 51 ods. 2 služobného poriadku.

97 V prejednávanej veci mala mať UG len osem dní na to, aby predložila OOUPZ svoje pripomienky pred prijatím sporného rozhodnutia, čo podľa nej neumožnilo zaručiť jej právo na obhajobu.

98 V tejto súvislosti Všeobecný súd v bodoch 68 až 70 napadnutého rozsudku podľa nej zaujal čisto formálny prístup k právu byť vypočutý, keď nevyžadoval, aby OOUPZ vec riadne preskúmal.

99 Okrem toho UG vytýka Súdu prvého stupňa, že nepristúpil k „obráteniu“ dôkazného bremena, keď rozhodol, že UG prináležalo predložiť dodatočné dôkazy bez toho, aby ju na to vyzval OOUPZ. Vzhľadom na podrobnosť listu z 30. septembra 2016, uvedeného v bode 20 tohto rozsudku, sa však UG domnieva, že OOUPZ prislúchalo vyhľadať si relevantné podporné dokumenty.

100 V tretej časti tretieho odvolacieho dôvodu UG tvrdí, že Všeobecný súd v bode 36 napadnutého rozsudku uplatnil príliš reštriktívny výklad judikatúry Súdneho dvora, keď rozhodol, že sa nevyžaduje, aby odôvodnenie aktov inštitúcií Európskej únie špecifikovalo všetky relevantné skutkové a právne okolnosti, keďže otázka, či odôvodnenie aktu spĺňa požiadavky článku 296 ZFEÚ, sa musí posudzovať nielen s ohľadom na jeho znenie, ale tiež s ohľadom na jeho kontext, ako aj na všetky právne predpisy upravujúce dotknutú oblasť.

101 Z judikatúry Súdneho dvora totiž podľa nej nevyplýva, že tieto inštitúcie nie sú povinné špecifikovať relevantné skutkové alebo právne okolnosti v odôvodnení svojich aktov, ale len to, že požiadavka presnosti musí byť formulovaná podľa povahy napadnutého aktu.

102 V napadnutom rozsudku však Všeobecný súd podľa nej neurčil požadovanú úroveň presnosti odôvodnenia rozhodnutia o prepustení vzhľadom na povahu tohto aktu, jeho vplyv na pracovnú situáciu adresáta, ako aj jeho schopnosť spochybniť dôvody prepustenia.

103 Vzhľadom na právo na účinný prostriedok nápravy, ako aj ochranu pred bezdôvodným prepustením stanovenú v článku 30 Charty v spojení s jej článkom 47 Komisia podľa nej nemôže uviesť neurčité a iné než podrobné dôvody na podporu svojho rozhodnutia o prepustení.

104 V tejto súvislosti UG tvrdí, že OOUPZ sa v spornom rozhodnutí uspokojil s tým, že uviedol veľmi vysoký počet vágne formulovaných výhrad, ktoré neboli podložené presnými a konkrétnymi skutkovými okolnosťami.

105 Všeobecný súd tak v bode 39 napadnutého rozsudku podľa nej nesprávne rozhodol, že OOUPZ odkázal na približne dvadsať skutočností podrobne opísaných v liste z 8. septembra 2016, ktoré sa týkali správania UG v rokoch 2013 až 2016.

106 Z tohto listu totiž podľa nej nevyplýva žiadny konkrétny príklad správania UG, ani žiadny dátum takéhoto správania.

107 V rámci štvrtej časti tretieho odvolacieho dôvodu UG odkazuje na bod 241 napadnutého rozsudku, z ktorého vyplýva, že Všeobecný súd zamietol žalobný dôvod založený na zjavne nesprávnom posúdení v rozsahu, v akom sa týkal oneskoreného predloženia lekárskych potvrdení za neprítomnosť 7. mája a 16. júna 2014, ako aj údajnej neospravedlnenej neprítomnosti 18. júna 2014.

108 Podľa UG však s cieľom overiť, či bolo dodržané jej právo na obhajobu, prislúchalo Všeobecnému súdu preskúmať, či sa Komisia mohla platne odvolávať na oneskorené predloženie lekárskych potvrdení, ako aj na neospravedlnenú neprítomnosť viac ako dva roky po tom, čo k nim došlo, a to tým viac, že tieto udalosti neboli uvedené v hodnotiacej správe UG vypracovanej za rok 2014.

109 Pokiaľ ide o to, že UG oneskorene predložila lekárske potvrdenia, UG tvrdí, že Komisia mala spresniť tento dôvod. V tejto súvislosti Všeobecný súd v bodoch 246 a 253 napadnutého rozsudku podľa nej obrátil dôkazné bremeno, keď UG položil do situácie, že požadovaný dôkaz je takmer nemožné alebo mimoriadne náročné získať.

110 V piatej časti tretieho odvolacieho dôvodu UG tvrdí, že Všeobecný súd tým, že v bode 265 napadnutého rozsudku vyhlásil, že jej zaniklo právo spochybniť hodnotiacu správu za rok 2015, porušil jej právo na spravodlivý proces.

111 Keďže hodnotiaca správa vypracovaná za rok 2014 a hodnotiaca správa za rok 2015 dospeli k záveru, že pracovný výkon UG je uspokojivý, UG nemohla očakávať, že Komisia sa bude odvolávať na tieto správy s cieľom odôvodniť jej prepustenie.

112 Pokiaľ ide o hodnotiacu správu vypracovanú za rok 2016, UG uvádza, že sporný postup na jej prepustenie sa začal ešte pred uplynutím lehoty na podanie opravného prostriedku proti tejto správe.

113 UG tiež spochybňuje bod 273 napadnutého rozsudku, ktorý poukazuje na jej nedostatočné zapojenie do pracovných skupín, ktorých bola členom.

114 Okrem toho mal Všeobecný súd porušiť právo UG na spravodlivý proces tým, že v bodoch 278 až 286 napadnutého rozsudku pristúpil k nevyvrátiteľnému obráteniu dôkazného bremena, pokiaľ ide o prípravu denníka viacúčelového centra pre deti.

115 V tejto súvislosti mala byť UG schopná predložiť dôkaz o zaslaní uvedeného denníka 22. januára 2016, ale e-mail, ktorý sa ho týkal, bol podľa nej doručený adresátovi až 18. júla 2016 z dôvodu problému počítačovej siete.

116 Pokiaľ ide o dôvod prepustenia založený na tom, že UG nepredložila tabuľku vzdelávacích činností, UG tvrdí, že v čase podania žiadosti o preloženie uvedenej tabuľky jej nadriadený vedel o zámere UG čerpať rodičovskú dovolenku v období od júla do septembra 2016. Preto bola táto žiadosť podľa UG podaná výlučne s cieľom poškodiť jej.

117 Komisia sa domnieva, že tretí odvolací dôvod je neprípustný a v každom prípade nedôvodný.

2. Posúdenie Súdneho dvora

a) O prípustnosti

118 Pokiaľ ide o námietku neprípustnosti vznesenú Komisiou v rámci tretieho odvolacieho dôvodu, stačí konštatovať, že UG týmto odvolacím dôvodom v podstate vytýka Všeobecnému súdu najmä to, že vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia. V tejto súvislosti UG viackrát uvádza napádané časti napadnutého rozsudku, ako aj právne tvrdenia, ktoré osobitným spôsobom podporujú návrh na zrušenie tohto rozsudku.

119 Za týchto podmienok treba v súlade s judikatúrou uvedenou v bode 51 tohto rozsudku dospieť k záveru, že tretí odvolací dôvod je prípustný.

b) O veci samej

1) O prvej časti

120 Treba pripomenúť, že v bode 187 tohto rozsudku Všeobecný súd rozhodol, že pokiaľ ide o výpoveď zmluvy dočasného zamestnanca alebo zmluvného zamestnanca na dobu neurčitú, OOUPZ má v súlade s článkom 47 písm. c) bodom i) PZOZ a pri dodržaní výpovednej doby stanovenej v zmluve širokou mierou voľnej úvahy, takže preskúmanie súdom Únie sa musí obmedziť na overenie, či nedošlo k zjavnému pochybeniu alebo zneužitiu právomoci.

121 Na základe rozsudku z 19. júla 1955, Kergall/Assemblée commune (1/55, EU:C:1955:9, s. 23), totiž Všeobecný súd konštatoval v bode 188 napadnutého rozsudku, že posúdenie odbornej spôsobilosti úradníkov a zamestnancov inštitúcií Únie prislúcha v prvom rade uvedeným inštitúciám.

122 V bode 189 napadnutého rozsudku Všeobecný súd spresnil, že v tomto rámci možno pochybenie kvalifikovať ako „zjavné“ len vtedy, ak ho možno zistiť zjavným spôsobom, podľa kritérií, ktorým chcel normotvorca podriadiť výkon voľnej úvahy administratívy. Žalobný dôvod založený na zjavnom pochybení sa teda musí zamietnuť, ak napriek dôkazom, ktoré predložil žalobca, možno spochybňované posúdenie stále pripustiť ako odôvodnené a koherentné.

123 V bode 190 uvedeného rozsudku Všeobecný súd dodal s odkazom na rozsudok z 10. septembra 2019, HTTS/Conseil (C-123/18 P, EU:C:2019:694, bod 100 a citovaná judikatúra), že akty inštitúcií Únie požívajú v zásade prezumpciu zákonnosti, a majú preto právne účinky dovtedy, kým nie sú zrušené, vyhlásené za neplatné na základe žaloby o neplatnosť alebo vyhlásené za neplatné v súvislosti s návrhom na začatie prejudiciálneho konania alebo námietkou nezákonnosti.

124 V tejto súvislosti na jednej strane, ako bolo pripomenuté v bodoch 61 a 62 tohto rozsudku, Všeobecný súd v napadnutom rozsudku konštatoval nezákonnosť sporného rozhodnutia z dôvodu, že OOUPZ sa nemohol odvolávať na požadované dátumy rodičovskej dovolenky ako jeden z dôvodov prepustenia pre odbornú nespôsobilosť, pričom uviedol, že jeho celkové konštatovanie odbornej nespôsobilosti sa zakladalo na viacerých dôvodoch, ktoré boli odlišné od uvedeného dôvodu. Všeobecný súd preto dospel k záveru, že uvedená protiprávnosť nemohla sama osebe viesť k zrušeniu sporného rozhodnutia.

125 Na druhej strane, hoci Všeobecný súd v bodoch 218, 340 a 350 napadnutého rozsudku konštatoval, že sporné rozhodnutie bolo poznačené viacerými zjavne nesprávnymi posúdeniami, v bodoch 360 a 361 uvedeného rozsudku dospel k záveru, že toto rozhodnutie obsahovalo viacero dôvodov, ktorých nezákonnosť nebola preukázaná a ktoré boli dostatočne významné na podporu celkového konštatovania odbornej nespôsobilosti, ku ktorému pristúpil OOUPZ.

126 Za týchto okolností treba usudzovať, že tvrdenie UG založené na tom, že Všeobecný súd v podstate vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia, keď rozhodol, že OOUPZ má širokú mieru voľnej úvahy, je jednak založené na nesprávnom výklade napadnutého rozsudku, keďže Všeobecný súd uznal existenciu zjavne nesprávnych posúdení, ku ktorým došlo pri prijatí sporného rozhodnutia, a jednak nemôže spochybniť odôvodnenie Všeobecného súdu v rozsahu, v akom UG nepreukázala existenciu iných zjavne nesprávnych posúdení, ktorými by bolo poznačené toto rozhodnutie a ktoré by mali viesť k jeho zrušeniu.

127 Pokiaľ ide o skutočnosť, že UG vytýka Všeobecnému súdu, že nevyhovel jej návrhu na vykonanie nevyhnutných dôkazov, treba pripomenúť, že v súlade s ustálenou judikatúrou Súdneho dvora, pokiaľ ide o posúdenie návrhov na nariadenie opatrení na zabezpečenie priebehu konania alebo dôkazných prostriedkov predložených účastníkom konania prvostupňovým súdom, len Všeobecný súd rozhoduje o prípadnej potrebe doplniť informácie, ktoré má vo veciach, ktoré mu boli predložené. Posúdiť relevantnosť návrhu na nariadenie opatrenia na zabezpečenie priebehu konania vo vzťahu k predmetu sporu a potrebe jeho vykonania teda prislúcha len Všeobecnému súdu (rozsudok z 12. novembra 2020, Fleig/ESVČ, C-446/19 P, EU:C:2020:918, bod 53 a citovaná judikatúra).

128 Dôkazný charakter alebo chýbajúci dôkazný charakter procesných písomností sa totiž vzťahuje na jeho nezávislé posúdenie skutkového stavu, pričom toto posúdenie nepodlieha preskúmaniu Súdnym dvorom v rámci odvolania, okrem prípadov skreslenia dôkazov predložených Všeobecnému súdu, alebo keď zo spisového materiálu vyplýva vecná nepresnosť konštatovaní Všeobecného súdu (rozsudok z 12. novembra 2020, Fleig/ESVČ, C-446/19 P, EU:C:2020:918, bod 54).

129 V prejednávanej veci vzhľadom na to, že Všeobecný súd v napadnutom rozsudku odkázal na množstvo dôkazov v spise, ktorý mu bol predložený, a že UG v rámci prvej časti tretieho odvolacieho dôvodu nespresňuje, v čom mal Všeobecný súd skresliť tieto dôkazy alebo dôvody, pre ktoré sú konštatovania, ku ktorým dospel, vecne nepresné, treba toto tvrdenie zamietnuť ako neprípustné.

130 Pokiaľ ide o dĺžku konania pred súdom Únie, treba pripomenúť, že hoci nedodržanie primeranej lehoty na rozhodnutie môže viesť k návrhu na náhradu škody prostredníctvom žaloby podanej žalobcom proti Únii na základe ustanovení článku 268 v spojení s článkom 340 druhým odsekom ZFEÚ, nemôže viesť k zrušeniu napadnutého rozsudku, pokiaľ neexistuje nepriamy dôkaz o tom, že dĺžka konania mala vplyv na rozhodnutie sporu (uznesenie z 29. septembra 2022, CX/Komisia, C-71/22 P, EU:C:2022:745, bod 76 a citovaná judikatúra).

131 V dôsledku toho a vzhľadom na absenciu akéhokoľvek nepriameho dôkazu, ktorý by mohol preukázať, že dĺžka konania mala vplyv na riešenie predmetného sporu, výhrada založená na porušení primeranej lehoty na rozhodnutie nemôže viesť k zrušeniu napadnutého rozsudku, a preto musí byť zamietnutá ako neprípustná.

132 Prvú časť tretieho odvolacieho dôvodu preto treba zamietnuť ako sčasti nedôvodnú a sčasti neprípustnú.

2) O druhej časti

133 V bode 68 napadnutého rozsudku Všeobecný súd konštatoval, že je pravda, že lehota ôsmich pracovných dní poskytnutá UG na predloženie pripomienok k listu z 8. septembra 2016 sa mohla zdať krátka vzhľadom na závažnosť dôsledkov, ktoré malo vypovedanie jej zmluvy na jej osobnú situáciu. Všeobecný súd však uviedol, že UG sa vyjadrila k dôvodom sporného rozhodnutia a že OOUPZ zohľadnil jej pripomienky, ako to potvrdzuje odôvodnenie sporného rozhodnutia.

134 V bode 69 napadnutého rozsudku Všeobecný súd pripomenul, že hoci dodržiavanie práva byť vypočutý vyžaduje, aby inštitúcie Únie umožnili osobe, ktorej sa týka akt, ktorý jej spôsobuje ujmu, účinne vyjadriť svoje stanovisko, nemôže od uvedených inštitúcií vyžadovať, aby sa podľa neho riadili.

135 V bode 70 napadnutého rozsudku Všeobecný súd dodal, že UG sa sťažovala na to, že OOUPZ ju po doručení jej písomných pripomienok z 30. septembra 2016 nepožiadal o predloženie doplňujúcich dokumentov. Tento súd konštatoval, že UG na jednej strane mohla predložiť takéto dokumenty v období od 30. septembra do 17. októbra 2016, keď bolo prijaté sporné rozhodnutie, a na druhej strane, že UG neuviedla ani povahu, ani predmet týchto doplňujúcich dokumentov, o ktorých OOUPZ nevedel, v dôsledku čoho nebolo preukázané, že predloženie uvedených dokumentov mohlo mať rozhodujúci vplyv na obsah sporného rozhodnutia.

136 V bode 71 napadnutého rozsudku Všeobecný súd dospel k záveru, že UG mala možnosť účinne vyjadriť svoje stanovisko k existencii a relevantnosti skutočností a okolností, na základe ktorých OOUPZ prijal uvedené rozhodnutie.

137 Na jednej strane výhrada založená na porušení práva na obhajobu nie je podložená argumentáciou, ktorá by mohla preukázať, že Všeobecný súd vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia, a na druhej strane sa nezdá, že záver uvedený Všeobecným súdom v bode 71 napadnutého rozsudku predstavuje skreslenie skutkových okolností, ktoré preskúmal (pozri analogicky rozsudok zo 6. októbra 2022, KN/EHSV, C-673/21 P, EU:C:2022:759, bod 103).

138 V dôsledku toho treba zamietnuť druhú časť tretieho odvolacieho dôvodu ako nedôvodnú.

3) O tretej časti

139 V bode 36 napadnutého rozsudku Všeobecný súd pripomenul, že podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora odôvodnenie aktov inštitúcií Únie, ktoré sa tiež vyžaduje podľa článku 296 ZFEÚ a článku 41 ods. 2 písm. c) Charty, musí byť prispôsobené povahe dotknutého aktu a musia z neho jasne a jednoznačne vyplývať úvahy inštitúcie, ktorá akt prijala, tak, aby dotknuté osoby mohli pochopiť dôvody jeho prijatia a súdy Únie ho mohli preskúmať. Požiadavka odôvodnenia sa musí posudzovať vzhľadom na okolnosti daného prípadu, najmä na obsah aktu, povahu uvádzaných dôvodov a záujem, ktorý môžu mať na získaní takýchto objasnení osoby, ktorým je akt určený, alebo ďalšie osoby priamo a osobne dotknuté takýmto aktom. Nevyžaduje sa však, aby odôvodnenie uvádzalo všetky relevantné skutkové a právne okolnosti, keďže otázka, či odôvodnenie aktu spĺňa požiadavky článku 296 ZFEÚ, sa musí posúdiť nielen v súvislosti so znením tohto aktu, ale aj so zreteľom na jeho kontext a všetky právne ustanovenia, ktoré upravujú dotknutú oblasť (rozsudok z 11. júna 2020, Komisia/Di Bernardo, C-114/19 P, EU:C:2020:457, body 29 a 51, ako aj citovaná judikatúra).

140 Všeobecný súd po tom, čo v bodoch 38 až 47 napadnutého rozsudku preskúmal rôzne skutkové okolnosti zohľadnené v spornom rozhodnutí, ako aj odôvodnenie uvedené v tomto rozhodnutí, dospel v bode 48 uvedeného rozsudku k záveru, že uvedené rozhodnutie, ktoré bolo prijaté v kontexte, ktorý bol UG známy, vysvetlilo tak právne úvahy, ako aj dostatočný počet skutkových okolností, ktoré mali podstatný význam v štruktúre tohto rozhodnutia a ktoré umožňovali UG posúdiť jeho dôvodnosť a zákonnosť.

141 V tejto súvislosti treba konštatovať, že na rozdiel od toho, čo tvrdí UG, Všeobecný súd správne opísal požiadavky týkajúce sa odôvodnenia aktov inštitúcií Únie, ako sú stanovené v judikatúre Súdneho dvora, najmä požiadavky uvedené v bode 139 tohto rozsudku.

142 Tvrdenie UG týkajúce sa úrovne presnosti odôvodnenia aktov inštitúcií Únie sa preto musí zamietnuť ako nedôvodné.

143 Pokiaľ ide o tvrdenia UG uvedené v rámci tretej časti tretieho odvolacieho dôvodu, ktoré sa týkajú vecného preskúmania odôvodnenia sporného rozhodnutia, stačí konštatovať, že UG nimi v skutočnosti navrhuje, aby Súdny dvor opätovne preskúmal posúdenie skutkového stavu vykonané Všeobecným súdom a ako také sa musia zamietnuť ako neprípustné.

144 Tretiu časť tretieho odvolacieho dôvodu preto treba zamietnuť ako sčasti nedôvodnú a sčasti neprípustnú.

4) O štvrtej časti

145 Štvrtá časť tretieho odvolacieho dôvodu sa týka toho, ako Všeobecný súd preskúmal odôvodnenie sporného rozhodnutia v súvislosti s údajnou nepovolenou neprítomnosťou UG.

146 V bode 240 napadnutého rozsudku Všeobecný súd konštatoval, že hoci UG tvrdila, že v prípade neprítomnosti z dôvodu zdravotného stavu vždy predložila lekárske potvrdenie, neuviedla dôvod svojej neprítomnosti v službe 18. júna 2014 a neodkázala na žiadny dokument založený do spisu, ktorý by mohol odôvodniť túto neprítomnosť.

147 Všeobecný súd v bode 241 uvedeného rozsudku dospel k záveru, že argumentácia UG nemôže spochybniť rozhodnutie, ktorým sa konštatuje jej nepovolená neprítomnosť 18. júna 2014, v dôsledku čoho výhrada uvedená v žalobe v rozsahu, v akom smeruje proti dôvodu, ktorý je uvedený na strane 2 pod písmenom d) listu z 8. septembra 2016, sa musí zamietnuť ako nedôvodná.

148 Pokiaľ ide o body 246 a 253 napadnutého rozsudku, na ktoré UG odkazuje vo svojom odvolaní, stačí pripomenúť, že v bode 244 uvedeného rozsudku Všeobecný súd konštatoval, že UG nepodala sťažnosť v súlade s článkom 91 ods. 2 služobného poriadku proti rozhodnutiu z 1. júna 2016, v ktorom OOUPZ uviedol, že jej neprítomnosť 30. a 31. mája 2016 bola neodôvodnená.

149 V bode 245 napadnutého rozsudku Všeobecný súd dodal, že UG neuviedla žiadnu novú a podstatnú skutočnosť, ktorá by odôvodňovala opätovné preskúmanie zákonnosti tohto rozhodnutia.

150 Všeobecný súd preto v bode 246 napadnutého rozsudku dospel k záveru, že argumentácia UG, ktorou sa snaží incidenčne spochybniť uvedené rozhodnutie, je neprípustná, keďže sa snaží spochybniť akt, ktorý nadobudol právoplatnosť.

151 Pokiaľ ide o bod 253 napadnutého rozsudku, ktorý sa týka odôvodnenia sporného rozhodnutia založeného na údajne neospravedlnených neprítomnostiach 7. mája a 16. júna 2014, treba pripomenúť, že Všeobecný súd v tomto bode konštatoval, že UG nepreukázala a ani netvrdila, že predložila potvrdenia potrebné na opravu svojej administratívnej situácie v krátkej lehote vzhľadom na uplynutie lehoty, ktorá jej bola stanovená.

152 Svojimi tvrdeniami predloženými v rámci štvrtej časti tretieho odvolacieho dôvodu sa UG v skutočnosti snaží dosiahnuť, aby Súdny dvor opätovne preskúmal posúdenia Všeobecného súdu v rámci otázok uvedených v bodoch 146 až 151 tohto rozsudku.

153 Z toho vyplýva, že túto časť treba zamietnuť ako neprípustnú.

5) O piatej časti

154 V rámci preskúmania námietky neprípustnosti, ktorú vzniesla Komisia, Všeobecný súd v bode 263 napadnutého rozsudku konštatoval, že UG sa svojou argumentáciou uvedenou v rámci druhej až piatej výhrady tretej časti štvrtého žalobného dôvodu, založenou na zjavne nesprávnom posúdení a skutkových omyloch týkajúcich sa prítomnosti odvolateľky v jej práci, ako bola uvedená pred Všeobecným súdom, snažila spochybniť obsah kvalitatívneho posúdenia týkajúceho sa efektívnosti odvolateľky, čo zodpovedalo bodu 3.1 hodnotiacej správy za rok 2015, a teda hodnotiacej správe za rok 2015.

155 V bode 264 uvedeného rozsudku však Všeobecný súd konštatoval, že UG bola doručená jej hodnotiaca správa za rok 2015 a nespochybnila túto správu v lehotách stanovených v článkoch 90 a 91 služobného poriadku, v dôsledku čoho uvedená správa, ako aj v nej obsiahnuté posúdenia nadobudli právoplatnosť.

156 V bode 265 napadnutého rozsudku Všeobecný súd dodal, že UG sa nedovolávala existencie novej a podstatnej skutočnosti, ktorá by preukazovala, že jej nezaniklo právo napadnúť hodnotiacu správu za rok 2015.

157 V bode 266 napadnutého rozsudku Všeobecný súd dospel k záveru, že za týchto okolností UG nemohla incidenčne napadnúť hodnotiacu správu za rok 2015 v rámci žaloby podanej proti spornému rozhodnutiu, vo vzťahu ku ktorému táto správa zohrávala prípravnú úlohu.

158 V tejto súvislosti treba konštatovať, že Všeobecný súd správne rozhodol, že hodnotiaca správa za rok 2015 nadobudla právoplatnosť, keďže proti nej nebol podaný opravný prostriedok v lehotách stanovených v článkoch 90 a 91 služobného poriadku, a že UG preto nemôže dôvodne tvrdiť, že Všeobecný súd porušil procesné pravidlá a skreslil obsah spisu vo veci, keď konštatoval, že túto správu nebolo možné incidenčne napadnúť v rámci žaloby, ktorá naň bola podaná (pozri analogicky rozsudok z 24. júna 2021, WD/EFSA, C-167/20 P, EU:C:2021:516, body 39 a 40).

159 Pokiaľ ide o body 278 až 286 napadnutého rozsudku, v ktorých UG vytýka nevyvrátiteľné obrátenie dôkazného bremena, stačí pripomenúť, že v týchto bodoch Všeobecný súd preskúmal skutkové okolnosti uvedené UG v jej žalobe, ktorými UG spochybňovala skutkové posúdenia Komisie v spornom rozhodnutí.

160 V bode 286 napadnutého rozsudku Všeobecný súd dospel k záveru, že UG nepredložila dôkazy, ktoré by mohli vyvrátiť dôkaz predložený Komisiou, podľa ktorého zaslala členom pracovnej skupiny „Denník CPE“ návrh vianočného denníka 2015 na účely jeho schválenia až 18. júla 2016.

161 Argumentácia UG rozvinutá v tejto súvislosti v rámci piatej časti tretieho odvolacieho dôvodu však v skutočnosti predstavuje spochybnenie posúdenia skutkového stavu vykonaného Všeobecným súdom a ako taká musí byť zamietnutá ako neprípustná.

162 To isté platí, pokiaľ ide o ostatné tvrdenia, ktoré uviedla UG v rámci uvedenej časti tretieho odvolacieho dôvodu.

163 Piatu časť tretieho odvolacieho dôvodu preto treba zamietnuť ako sčasti nedôvodnú a sčasti neprípustnú a v dôsledku toho sa musí zamietnuť tretí odvolací dôvod ako celok.

D. O štvrtom dôvode

1. Argumentácia účastníkov konania

164 Svojím štvrtým odvolacím dôvodom založeným na porušení zásady proporcionality UG v podstate tvrdí, že na účely preskúmania primeranosti jej prepustenia mal Všeobecný súd zohľadniť skutočnosť, že toto prepustenie bolo odôvodnené rodičovskou dovolenkou UG, že zastávala odborové funkcie a že jej nebola uložená žiadna sankcia, keďže porušenia pracovných povinností uvedené v spornom rozhodnutí boli menej závažné.

165 Komisia sa domnieva, že štvrtý odvolací dôvod treba zamietnuť ako nedôvodný. Táto inštitúcia dodáva, že tento odvolací dôvod je tiež neprípustný v rozsahu, v akom sa snaží len o opätovné posúdenie tvrdení, ktoré už boli uvedené pred Všeobecným súdom.

2. Posúdenie Súdneho dvora

166 Treba pripomenúť, že v bodoch 351 až 381 napadnutého rozsudku Všeobecný súd preskúmal sporné rozhodnutie a dospel k záveru, že Komisia sa pri jeho prijatí nedopustila zjavne nesprávneho posúdenia.

167 Po tomto konštatovaní Všeobecný súd v bodoch 385 a 386 uvedeného rozsudku rozhodol, že vzhľadom na to, že v spornom rozhodnutí nedošlo k žiadnemu zjavne nesprávnemu posúdeniu, oprávnene sa ním mohla vypovedať zmluva UG na dobu neurčitú, a preto nedošlo k žiadnemu porušeniu zásady proporcionality.

168 V rámci štvrtého odvolacieho dôvodu UG neuvádza žiadnu argumentáciu, ktorá by mohla spochybniť toto právne posúdenie Všeobecného súdu.

169 Za týchto okolností sa tento odvolací dôvod musí zamietnuť ako nedôvodný.

E. O návrhu na náhradu škody

1. Argumentácia účastníkov konania

170 UG tvrdí, že s Komisiou uzavrela dohodu o urovnaní týkajúcu sa náhrady jej vecnej škody. Za predpokladu, že by táto dohoda zanikla v dôsledku rozsudku o odvolaní, UG požaduje, aby jej bola *ex æquo et bono* priznaná suma 68 000 eur na náhradu tejto škody.

171 Okrem toho UG požaduje, aby jej bola priznaná suma 40 000 eur ako náhrada nemajetkovej ujmy. Táto suma je podľa nej primeraná vzhľadom na psychické utrpenie spôsobené jej prepustením, ktoré malo byť protiprávne.

172 V tejto súvislosti treba tiež podľa nej zohľadniť neistotu a nadmerné zadlženie UG v dôsledku jej prepustenia.

173 Komisia odmieta argumentáciu UG.

2. Posúdenie Súdneho dvora

174 V napadnutom rozsudku Všeobecný súd konštatoval, že UG sa na podporu svojich návrhov na náhradu vecnej škody a nemajetkovej ujmy neodvolávala na dôvody nezákonnosti, ktoré by sa odlišovali od tých, ktoré uviedla na podporu svojich návrhov na zrušenie sporného rozhodnutia. Za týchto okolností a vzhľadom na to, že návrhy na zrušenie boli zamietnuté ako nedôvodné, Všeobecný súd rozhodol, že aj návrhy na náhradu škody sa musia zamietnuť ako nedôvodné.

175 V tejto súvislosti vzhľadom na to, že všetky odvolacie dôvody uvedené na podporu odvolania boli zamietnuté a že v dôsledku toho napadnutý rozsudok nebol zrušený, tvrdenia UG, ktorými sa domáha náhrady spôsobenej škody, musia byť tiež zamietnuté.

176 Za týchto okolností sa musí zamietnuť odvolanie ako v celom rozsahu.

O trovách

177 Podľa článku 138 ods. 1 rokovacieho poriadku uplatniteľného na základe článku 184 ods. 1 tohto rokovacieho poriadku na konanie o odvolaní účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté.

178 Keďže Komisia navrhla, aby bola UG uložená povinnosť nahradiť trovy konania, a UG nemala úspech vo svojich dôvodoch, je opodstatnené uložiť jej povinnosť znášať svoje vlastné trovy konania a nahradiť trovy konania vynaložené Komisiou.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (siedma komora) rozhodol takto:

1. **Odvolanie sa zamieta.**

2. **UG znáša svoje vlastné trovy konania a je povinná nahradiť trovy konania vynaložené Európskou komisiou.**

Podpisy